

Formening maa Regjeringen forelægge begge Forsamlinger Spørgsmaalet om, hvor Grændserne ere, førend den kan komme til at benytte § 22, og naar der her ikke er Spørgsmaal om Grændserne for Coloniernes indre Anliggender, men blot om, at Rigsdagen skal opgive dem, saa er der herfra denne Side ikke reist nogen Tvivl eller Tvivst om Grændserne derfor. Naar Tvivlen altsaa først reises fra den anden Side, saa maa Spørgsmaalet her komme under Overveielse, førend der kan være Tale om Anvendelsen af § 22; dette forekommer mig at være klart. Det kan altsaa ikke siges, at man ved ikke at ville gaae ind paa dette Spørgsmaal om at opgive Coloniernes indre Anliggender, vækker nogen Tvivl med Hensyn til, hvor Grændserne ere.

Den samme ærede Rigsdagsmand (Tscherning) yttrede fremdeles, om man da maafsee her var betænkt paa at fortrænge Ministeriet. Jeg troede virkelig, at man, efterat Rigsdagen er bleven saa indskrænket som den er, efterat den er bleven reduceret til det, den nu er, ikke i Fremtiden her oftere skulde høre, at der kunde være Spørgsmaal om Sager her i denne Forsamling, der kunde fortrænge Ministeriet. Jeg troer, vort Omraade er indskrænket til saadanne Anliggender, hvori der ikke let kan være Tale om, at de skulde kunne fortrænge noget Ministerium; men dersom vi for Eftertiden endogsaa ved saadanne Sager ville komme til at opstille det Spørgsmaal, om vi vilde fortrænge Ministeriet, vil vor Stilling blive langt uheldigere, end den er. Nei, Ministeriet staaer nok saa fast ligeoverfor Rigsdagen, at der ikke kan være Tale om, at den skulde fortrænge det; jeg holder for, at det saa langt fra er Tilfældet, at Ingen alvorlig kan troe derpaa. Ministeriet vil nok, som allerede bemærket, staae fast lige overfor Rigsdagen, naar det iøvrigt kan staae fast. Det Hensyn kan jeg altsaa ved denne Leilighed slet ikke tage, fordi det forekommer mig, at det aldeles ikke ligger for. Det er derfor fremdeles min Mening, at jeg fuldkommen erkjender, at der vel kan være Trang til at faae Grændserne for Coloniernes indre Anliggender fastsatte — og det vilde glæde mig, om det skete jo før

jo heller —, men at jeg ikke vil, ved at stemme for dette Lovforslags Fremme, i Gjærningen erklære, at jeg dog muligviis kan indlade mig paa at opgive Coloniernes indre Anliggender som særlige, for at de kunne overgaae til at være fælles. Dette er min Betragtning, og efter den skal jeg stemme.

Formanden: Rigsdagsmanden for Fredesriktsborg Amts 1ste Valgfreds har Ordet.

Tiemroth: Jeg frasalder det.

Formanden: Rigsdagsmanden for Holbek Amts 2den Valgfreds har Ordet.

Tscherning: Den ærede sidste Taler har misforstaaet mig, naar han troede, at jeg meente, at vi havde nogen Magt til at sætte Ministeriet tilside i Anledning af en saadan Sag. Jeg sagde netop, at een af de Grunde, hvorfor vi skulde tage Sagen, som den var, og benytte den paa den for os gunstigste Maade, var, fordi vor Magt var saa ringe. Naar det ærede Medlem bemærkede, at denne Lov paa ingen Maade er en Lov for at begrænse de vestindiske indre Anliggendes Omraade, saa er det fuldkommen rigtigt. Spørgsmaalet er her slet ikke, om det er en Lov, som gjør dette, men Spørgsmaalet er, om ikke det Klogeste fra Rigsdagens Side vilde være at benytte denne Lov, som vi nu have i vore Hænder, og som vi ikke vide, om vi mere faae i vore Hænder, til at gjøre det. Dersom et Medlem reiste sig og sagde: „lad os forkaste dette Forslag, jeg indbringer imorgen et Lovforslag, som gaaer ud paa at finde denne Begrændsning, og som vil være af saadan Bessaffenhed, at jeg tør vente, at Regjeringen vil være enig deri,“ eller rettere havde vi seet et Forslag af den Natur komme frem til 1ste Behandling som et Ændringsforslag til det foreliggende Udkast, saa skulde jeg ganske vist stemme derfor; og ligeledes, naar jeg havde Udset til et saadant Lovforslag, nu stemme for at forkaste det foreliggende Udkast; thi saa vilde jeg ansee det for mindre betænkeligt; men da Sligt ikke er Tilfældet, maa jeg ansee en Forkastelse for i høi Grad betænkelig. Man siger: „det kan ikke